

Z kuchyne poslancov

...

str. 3

Matej robí v Kanade filmára...

str. 5

Lyžiarsky Svetový pohár zavítal...

str. 8

Spišský

PATRIOT

NOVINY PRE NOVOVEŠŤANOV TELOM AJ DUŠOU

1 apríl 2016

VITAJTE V SPIŠSKEJ NOVEJ VSI

S mestami je to ako s ľuďmi. Keď na ulici stretnete zanedbaného a ufrlaného človeka, žiadnu radosť asi nepocítite. Oveľa príjemnejšie je stretnutie s niekým, kto vás pozdraví a obdarí milým úsmevom.

A Spišská Nová Ves hádže úsmevy (hoci kamenné) na svojich návštevníkov už pri vstupe do mesta. Na všetkých príjazdových cestách prichádzajúcich vítajú veľké biele „vítače“, aby im bolo jasné, že sa z ich návštevy tešíme. Stáli pár desiatok tisíc eur, ale snád' plnia svoj účel - vytvoriť hneď na začiatku dojem priateľského a sym-

patického mesta. A ten dojem sa nelen potvrdí, ale aj znásobí po príchode na námestie. Nádherné budovy, množstvo zelene a vo väčšine aj dobrosrdeční ľudia sú pre Spišskú Novú Ves nezplatiteľnou reklamou. A tá roztáča známu špirálu: keď sa niekde dobre cítite, nejaké euríčko tam aj miniete. Z toho žijú miestni podnikatelia, ktorí potom môžu zamestnávať

ľudí a životná úroveň obyvateľov mesta môže rásť. Takto vyzerá tá krajšia tvár mesta z pohľadu návštevníkov. Tí ale môžu v Spišskej Novej Vsi získať aj iný prvý dojem. Stačí, keď k nám pricestujú autobusom alebo vlakom. Prechod autobusovou, či železničnou stanicou je estetickým zážitkom, pri ktorom sa im môže poriadne zdvihnúť žalúdok. Takýto stav

už trvá niekoľko rokov a je zbytočnou machuľou na inak krásnej tvári nášho mesta. Rovnako niekoľko rokov už počúvame sľuby o tom, ako sa tieto dva objekty opraví, vyčistia a zrenovujú do stavu, aký si 21. storočie zaslúži. Zatiaľ tieto skanzeny smradu a špiny iba zbytočne devalvujú mienku cestujúcich, ale aj nás,

pokračovanie na str. 2

editoriál

Uplynul mesiac od chvíle, čo prepukla a za 24 hodín skončila Veľká hra s názvom Parlamentné voľby. Za obeť jej padlo veľa bezvýznamných pešiakov, ale aj pár silnejších figúr. Po niektorých zostane len sentimentálna spomienka a po niektorých ani ta nie. Skončia ako hrad z piesku na okraji mora, ktorý zrovná s okolím nočný príliv. Na druhej strane táto hra napumpovala čudné a neznáme figúrky do rozmerov, ktoré ich maličký nohy ustojia len s veľkými ťažkosťami. Týmto novým strelcom dali do rúk flinty ich streleckí predchodcovia. Roky sa tvárili, že mali nabitú ostrými, ale namiesto strelby bolo vždy počuť len akési nesmelé a nezaujímavé poprckávanie smutnosmiešnych Don Quijoteov, poháňajúcich svoje stále staršie Rocinanty k evalu. Nedokrvenie mozgu spôsobené príliš tesne upätými kravatami, či nejaký iný dôvod, spôsobili, že stratili orientáciu a odhad schopností svojej síce vernej, ale už dávno uťahanej kobyľky. Aj samotný kráľ Veľkej hry už začína mať prederavené podošvy na topánkach a jeho voz neťahá jediný oranžový tátoš. Už musel zapriať aj iné zvery, tak ako v jednej známej bajke. Problémom môže byť, že každé to zviera bude ťahať svojím smerom a celý voz sa namiesto uhaňania vpred bude iba pretriasť na mieste. Ale zdá sa, že v kočiari bude síce tesno, ale veselo. Bohatá hostina sa môže začať. Anjel s diablom si padnú do náručia a had s rozoklaným jazykom bude, syčiac, zo zeme zbierať omrvinky. Stále unavenjší kráľ všetkých nakŕmi diétnou salámou a potajomky bude ohlodávať svoje stokilové údené stehno. Bude sa musieť naučiť počúvať výsmech okolo pobežujúcich princov, ktorí sa chceli vydriapať do jeho kočiara, ale anjel s čertom a hadom bez chrbtových kostí ich hneď z prvého stupienka zhodili na zem. A tak môžu títo fagani ešte 4 roky trénovať, aby dnes víťazné prapodivné spoločenstvo pri najbližšej Veľkej hre ušťvali ako chrt svoju obeť.

-leb-

TAKTO TO VIDÍM JA

Veľmi som sa potešil, keď nám, približne pred desiatimi rokmi, ukázali projekt ako bude vyzeráť vlaková stanica po rekonštrukcii. Moderná, čistá budova s službami na úrovni. Dozvedeli sme sa, že nová vlaková stanica je súčasťou rekonštrukcie koľajovej trate. Podľa vtedy uvedených termínov, všetko už malo byť hotové a návštevníkov Spišskej Novej Vsi, prichádzajúcich k nám vlakom by sme vítali na úrovni, ktorú si všetci želáme. Verím snahe primátora mesta, že mu záleží na vyriešení tohoto ťahajúceho sa

problému. Viem si predstaviť ako vyzerá jeho komunikácia so šéfi železníc SR: Na jeho urgencie odpovedajú slovami „Musíte vydržať, nakoniec tá rekonštrukcia železnice príde aj do Spišskej.“ Ako to už na Slovensku býva, všetko, aj táto rekonštrukcia sa začína od Bratislavy a Východ je, tradične, na konci. Ja len dúfam, že očakávanej rekonštrukcie sa dožijeme predtým, než budeme musieť označiť túto budovu, pre svoj vek, za historickú pamiatku. Alebo zrúcaninu?

pokračovanie na str. 2

MAREC V ZNAMENÍ SPOMIENOK A OSLÁV

K najznámejším marcovým dátumom bezpochyby patria čísla 8 a 19. Vtedy majú svoj sviatok ženy a Jozefovia.

Slovenská tradícia je už raz taká, že obidva tieto sviatky oslavujú hlavne muži. V druhej časti mesiaca sa podľa kalendára končí nadvláda zimy a prichádza k nám jar. Tento rok bol prechod z jedného ročného obdobia takmer nebadateľný. Lenivá Zima sa svojho žezla za 3 mesiace ani poriadne

pokračovanie na str. 2

Vitajte v Spišskej Novej Vsi

dokončenie zo str. 1

Novovešťanov, o dokonalosť perly Spiša. Môj osobný zážitok je z polovice marca. Inak tieto stanice navštevujem len v prípade nutnosti a to veľmi sporadicky. Bol som si na železničnej stanici vyzdvihnúť balík, ktorý mi poslal priateľ z Košíc. V hale

s pokladnicami ma ovanul smrad, pred ktorým by si asi zapchávali rypáky aj prasatá v chlieve. Identifikácia zdroja nebola ťažká. Zohrievala sa tam skupina bezdomovcov aj so svojimi taškami a rupsakmi, napchatými všetkým, čo im patrí. Na jednej strane

mi ich prišlo ľúto, ale ľútosť trvala iba chvíľu. Ak sú títo ľudia obyvateľmi mesta, je úlohou mesta, aby sa postaralo aspoň o ich základné potreby. Alebo, ak nie sú ochotní takúto pomoc prijať, a svojou nehygienickosťou, ale najmä správaním (často pod vplyvom lacného vína) otravujú ostatných ľudí, malo by mesto nájsť spôsob, ako zabezpečiť svojim slušným obyvateľom pokojný a nikým neotravovaný pohyb.

Ak by sa ma niekto opýtal, aká je Spišská Nová Ves, bez váhania by som odpovedal, že krásna. Ale ruku do ohňa by som za jej krásu ešte nedal. Keď budú zrekonštruované budovy autobusovej a železničnej stanice, tak by som ju do toho ohňa pokojne vložil.

-leb-

Takto to vidím ja...

dokončenie zo str. 1

Ďalším vstupom do mesta je autobusová stanica, ktorá je majetkom mesta. Pred rokmi prešla čiastočnou rekonštrukciou. Kto však v poslednej dobe cestoval autobusom, alebo len niekoho vypevďal, mi dá za pravdu, že nemáme byť na čo pyšní. Celý

areál autobusového nástupišťa má ďaleko k štandardu, ktorý prislúcha mestu ako je Spišská Nová Ves. Nevie, či mesto v najbližšej dobe zaradí rekonštrukciu tohto priestoru medzi svoje priority. Predsa len je ešte dosť vecí, ktoré treba riešiť urgentnejšie. Nič nám však nebráni v tom, aby sme rokovali s nájomcom stanice

či nie je ochotný investovať do jej rekonštrukcie. Je to aj jeho vizitka. Nebudeme prví. Už niekoľko miest našej veľkosti tak urobilo, a vyplatilo sa. Návštevníkov víta moderné, kultúrne a prívetivé prostredie. Alebo čakáme kým nás predbehne Poprad, Levoča či Gelnica?

Rastislav Javorský

Marec v znamení...

dokončenie zo str. 1

neuchopila a už ho odovzdala Jari. Väčšina z nás je tomu rada, hoci bláznivý apríl nám môže vyparatiť ešte bohviečo. Ale marec je špeciálne významným mesiacom aj pre naše mesto. Rok čo rok si pripomíname aj udalosť z roku 1939. Ešte skôr než šialený Hitler vohnal svet do vojny, si svoju Malú vojnu „užili“ obyvatelia Spišskej Novej Vsi. Horthyovské Maďarsko zaútočilo lietadlami na naše mesto, s hlavným cieľom zničiť le-

tisko. Žiaľ bomby dopadli aj na obývanú časť mesta a tiekla krv nevinných. Každý rok, 18. marca, si na túto udalosť spomíname. Tých pár žijúcich pamätníkov náletov i nasledujúcich hrôz 2. svetovej vojny vie dobre posúdiť aký vzácny je mier a život bez strachu z vojenských útokov. A uvedomovať si to začíname aj my, mladší. Najmä v posledných mesiacoch, kedy sa z Európy stáva nebezpečné miesto a vo vzduchu visí nástojčivá otázka: dokedy sa nechá naša kultúra terorizovať skupinami extrémnych vyznávačov islámu?

neskončí sa to ďalšou vojnou? Druhou významnou marcovou udalosťou bolo okrúhlych 150 rokov, ktoré uplynuli od chvíle, kedy sa na našom gymnáziu po prvý krát maturovalo. Novoveské gymnázium odchovalo tisíce šikovných chlapcov a dievčat a možno i pár stoviek tých menej šikovných. Stále zostáva najpopulárnejšou strednou školou v našom meste a Spišský Patriot mu praje do najbližších 150 rokov minimálne rovnako veľké úspechy a spokojnosť nielen žiakov, ale aj ich učiteľov.

-leb-

šuška

Využil som pekné jarné dni na prechádzku. Zasiel som ku Rynikom za Novoveskou Hutou. Cestou som zbadal na svahu akýsi ruch. Prizriem sa lepšie a robotníčky tam vo veľkom sadili stromčeky. Paráda, povedal som si. Začal sa Mesiac lesov a Lesy mesta ukazujú, že vedú v lesoch nielen píliť, ale aj rúbanská zalesňovať. Až po chvíli som si uvedomil, na ktorom mieste nové stromčeky vysádzajú. Bolo to tam, kde už pár rokov mal stáť nový celoročný areál s krásnou zjazdovkou. Tam kde dnes rastie burina mali stáť hotely, reštaurácie a ďalšie športoviská. Takže súčasná výsadba je len peknou bodkou za jedným nepekným príbehom.

Príbehom, na ktorom sme zbohatli aj schudobneli. Stál tisíceky hodín zbytočne vynaloženej práce a viac než milión korún vyhodenej na posúdenie vplyvov nového strediska na životné prostredie. Vyrúbaných boli stovky zdravých stromov a za svoje vzali aj nádeje a plány mnohých Novovešťanov o rozvoji cestovného ruchu. Dodnes si pamätám, ako mi asi pred 10 rokmi bývalý riaditeľ Správy Národného parku Slovenský raj, počas prezentácie projektu HorSki Park, povedal: Na tomto kopci sa nikdy nebude lyžovať. Oponoval som mu, pretože plány investorov (pseudoinvestorov) presvedčili aj mňa. Dnes mu, aspoň na diaľku, dávam za pravdu. Po-

važoval som ho za skeptika, ale bol realista. Dnes ním som aj ja. Vždy, keď počujem o veľkolepých plánoch typu nová fabrika z Číny, ktorá zamestná tisíce ľudí, či desiatky kilometrov zjazdoviek, ktoré postavia investori z Anglicka, už sa iba pousmejem. A chystám sa pozrieť do Priemyselného parku, kde skupina investorov z Francúzska sľúbila, že začne na jar stavať novú halu a prijímať ľudí do zamestnania. Aby som sa ešte vrátil aj k tomu zbohatnutiu, o ktorom som v súvislosti s nepostaveným areálom za Novoveskou Hutou hovoril. Nuž bohatší sme o jediné - o zlú skúsenosť. A aj taká je vraj na nezaplatenie. Len sa z nej treba poučiť.

inzercia

všetky classic pizze v priemere až 33 cm len za 4,90 €

všetky MEGA pizze v priemere až 50 cm len za 8,20 €

Pravá talianska pizza jedine od

PIZZA

www.italiapizza.sk

DONÁŠKA

0915 555 935

1/8 = 1€

NA PREVÁDZKE

ZIMNÁ 65, SPIŠSKÁ NOVÁ VES (bývalý Orange)

NOVOOTVORENÁ
PIZZERIA!

HOT TUBS
showroom

NOVOOTVORENÉ PREDAJNÉ MIESTO VÍRIVÝCH VANÍ

HOT TUBS showroom, Mlynská 1256/8, 053 11 Smižany

www.hottubsshowroom.sk

turistika

KU PRAMEŇU HORNÁDU I.

„Ja ešte pamätám, keď sa Hornád s Hnilcom zlievali na jednom mieste. V lete sme sa tam kúpali. Dievčatá v Hornáde, lebo bol teplejší, my v Hnilci, lebo tam bola fajná studená voda.“ Takto mi to vysvetľoval jeden z miestnych v Margecnoch.

Lebo dnes už sútok týchto riek nenájdete. Hniliec sa do vzdutej vodnej nádrže Ružín vlieva na jej začiatku, na juhu, zatiaľ čo Hornád k nej priteká o pár dobrých sto metrov ďalej od západu a tak sa paradoxne Hornád vlieva do Hnilca a nie naopak. A to je aj príčina, že som vám sútok týchto riek nemohol nafotiť. A smola sa ma nepustila ani potom, lebo som nenašiel ani orientačný stĺp na stanici, ktorý by ma naviedol na moju dnešnú cestu.

Našu trasu k prameňu Hornádu teda začíname v Margecnoch na železničnej stanici a rozdelíme si ju na tri časti: Horskú turistiku na povestnú Roháčku, prechádzku okolo rieky Hornád až do Krompách a cyklotrasu do Spišských Vlách.

Časť 1. Horská turistika. Margecany - Roháčka - Čierna hora - Kluknava.

Môj neuveriteľný zmysel pre orientáciu ma najprv poslal cez železničnú trať na druhú stranu a po ceste smerom na Prešov som na konci ulice naozaj našiel vytúženú žltú turistickú značku, ktorá ma poslala hore do lesa, severným smerom. Hneď na úvod upozorňujem „chrobačňých“ turistov, že táto trasa, ktorá vedie zmiešaným bukovo-brezovým lesom je na úvod krutá, potom sa to ešte zhoršuje a na konci je stúpanie najkrutejšie. Takže v podstate stúpanie dve hodiny prudko hore a jediným miestom na aký, taký oddych je miernejšia tiahla lesná cesta pred sedlom Roháčky, kde vľavo od chodníka zaujme pozoruhodný kamenný kruhový múr, kde by mala byť určite tabuľka s menom známeho záhadológa E.v. Dänikena. Samotný vrchol Roháčky ma sklamal, lebo okrem vrcholovej knihy tu nie je žiadny rozhľad, kopec je totálne zarastený. Odmenou mi ale bol fakt, že som z najnižšieho miesta Spiša, z 330 metrových Margecian, vystúpil do výšky 1030 metrov a to je úctihodné 700 metrové prevýšenie. A poviem vám, že ja som osobne

na Spiši ešte tvrdsie stúpanie na kopec nezažil. Od vrcholovej značky som sa potom vydal západným smerom k Roztrúseným skalám, oficiálne známym pod názvom Čierna hora. To je to miesto, pre ktoré sa tu chodí, lebo výhľad na Šarišskú stranu je famózný a vidieť tu naozaj do ďaleka. Krajina pod vami je malebná, dedinky učupené pod protihľými kopcami, na obzore modrá obloha s bielymi mráčikmi. No proste krajínarský raj. Tento pocit ma potom zas pomaly opúšťal, lebo zostup do Kluknavy je dlhý a vedie opäť cez bukove porasty, v drvinej väčšine po lesnej ceste po modrej turistickej značke. Asi po ďalších dvoch hodinách som vyšiel na lúku nad Kluknavou, kde moje krajínarske srdiečko opäť trocha ožilo, lebo konečne sa mi otvoril aj výhľad na Hornádsku kotlinu s Krompachami a v pozadí aj zasnežený oblúk Kráľovej hole.

Časť 2. Prechádzka okolo rieky.

Kluknava - Richnava - Krompachy.

Do Kluknavy som došiel s bielymi botaskami,

Presun: SNV - Margecany, Spišské Vláchy - SNV vlakové spojenie každú hodinu
 Celková dĺžka trasy: Margecany - Roháčka - Kluknava 13 km
 Kluknava - Richnava - Krompachy 7 km
 Krompachy - Kolinovce - Spišské Vláchy 8 km celkom: 28 km
 Prevýšenie: Margecany (330) Roháčka (1.030) Kluknava (356) Krompachy (379)
 Spišské Vláchy (389) celkom 700 m
 Čas prechodu: okolo 7 hodín

lebo nablízku práve sypali traktory na polia akési hnojivo. V dedine som sa pustil dole, južným smerom ku kostolu, za ktorým sa nachádza veľmi pekne a zrejme aj za drahé peniaze zrenovaný renesančný kaštieľ Csákyovcov, prerobený na romantické ubytovacie, stravovacie a relaxačné zariadenie s atraktívnym názvom „Čierny rytier a biela dáma“. Odtiaľ ďalej doprava po ceste a na križovatke vzhľadom rovno, smerom do Richnavy, ale pozor, spodnou, užšou asfaltovou cestou. V podstate som sa dostal už ku korytu Hornádu, kde vľavo v doline tečie rieka a vedie tu aj hlavná cesta i železničná trať SNV - Košice. Na malej križovatke som odbočil znova vľavo, aby som sa mostom dostal na druhú stranu rieky, lebo môj najbližší cieľ - Krompachy ležia na ľavom brehu Hornádu. Za mostom doprava po poľnej ceste, tak aby bol vodný tok teraz po mojej pravej ruke. Cesta okolo rieky je tu vlastne prechádzkou po mierne zvlnenom teréne, vľavo ma na chvíľu vyrušilo poľné futbalové ihrisko miestnej minoritnej populácie z Richnavskej osady a potom som sa už dostal do Krompách pri novej čistíčke odpadových vôd. Chvalabohu, že sa o čistotu našej domovskej rieky takto staráme. Koniec tejto časti cesty som absolvoval s malou dušičkou cez cigánsku kolóniu, ktorá nahradila pôvodné robotnícke domy z čias socializmu, keď tu bývali pracujúci z miestnych Kovohút. A hoc nerád, len podotýkam, že slumy niekde na predmestí Rio de Janiero vyzerajú oproti tejto časti Krompách, ako vilová štvrť. Túto približne hodinovú prechádzku som ukončil na vlakovej stanici, kde ma už čakal môj syn s bicyklami.

Časť 3. Cyklotrasa Krompachy - Kolinovce - Spišské Vláchy

Na parkovisku pred stanicou sme nasadli na bicykle, na križovatke v Krompachoch odbočili vpravo, prešli popod železničným podjazdom a za Kolinovcami krátko vystúpali na kopec a spustili sa dole a rieku Hornád sme mali pri sebe po našej ľavej ruke. Mierne zvlneným terénom, v pohodovom tempe sme za 15 minút dorazili do cieľa našej cesty, do Spišských Vlách. Toto malebné typicky spišské mestečko, v ktorom dnes žije približne 3.300 obyvateľov je charakteristické vretenovitým námestím, na ktorom možno obdivovať 2 pozoruhodné stavby - neskorogotický kostol sv. Jána Krstiteľa a radnicu s románskou vežou. Obe stavby pochádzajúce z 15. storočia sú dominantou tohto mestečka. A tu, v záhrade pri kostole, na lavičke, naše dnešné putovanie k prameňu Hornádu skončilo a aj bolo na čase, lebo nohy ma boleli až kdesi v zadku.

Michal Buza st.

z kuchyne poslancov

NIEČO O KULTÚRE A ŠPORTE

Kultúra, šport a možnosti na relax. Aj to sú témy, ktorým sa ako poslanec intenzívne venujem. Menovať historické skvosty nášho mesta asi nemá význam, všetci

ich poznáte. Na dva z nich ale chcem upozorniť. Prvým je veľkolepé dielo - Kalvária od Majstra Pavla z Levoče, ktoré sa nachádza v našom farskom kostole Nanebovzatia Panny Márie. Bližšie sa oslavy 500. výročia dokončenia najväčšieho diela Majstra Pavla - najvyššieho dreveného oltára na svete v Bazilike sv. Jakuba v Levoči. A my môžeme byť, právom, hrdí, že vzácne dielo svetového umelca máme aj v Spišskej Novej Vsi. Ako druhú chcem spomenúť našu Základnú umeleckú školu. Takmer každý Novovešťan je s ňou nejakým spôsobom prepojený. Priamo, alebo cez svoje deti. Školu považujem nielen za kvalitnú, ale aj veľmi dôležitú v systéme vzdelávania mladej generácie. Aj v ponuke na využitie jej voľného času. Mnohí sme boli svedkami nezabudnuteľných vystúpení žiakov, či pedagógov tejto školy. Tá vychovala desiatky talentov, ktorí dnes šíria dobré meno nášho mesta aj ďaleko za jeho hrani-

camí. Staré múry našej školy by vedeli rozprávať príbehy zo života desiatok učiteľov a stoviek žiakov pri objavovaní krás umenia a jeho duchovných rozmerov. Hovorím, žiaľ, v poslednej dobe aj o stave budovy, v ktorej sa učia naše deti. Je zlou správou pre mesto, ak priestory, ktoré majú slúžiť na pozdvihnutie ducha a oslavu umenia chátrajú. Zatekajúca strecha, teplo prepúšťajúce okná, vlhké steny i suterén, ťažko otvárajúca sa vstupná brána sú problémami, ktoré je nutné akútne vyriešiť.

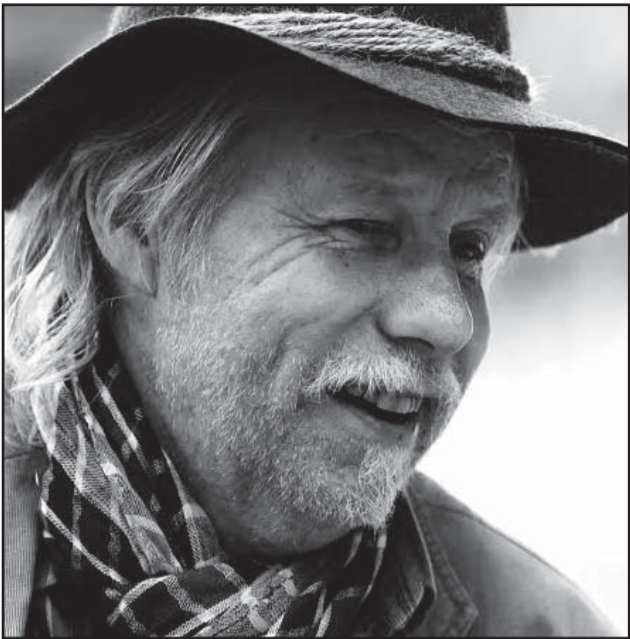
V týchto dňoch sa rozbehne hokejový šampionát hráčov do 18 rokov v kanadskom Grand Forks. Ako je známe jedným, síce ešte nepotvrdeným, dejiskom budúročného súperenia mladých nádejí má byť Spišská Nová Ves. Treba veriť, že šumy o tom, že nám to majú „ukradnúť“ Košice sa nenaplnia a budeme sa takto o rok tešiť z veľkej športovej akcie práve v našom meste.

Čerešničkou na torte bude určite účasť našich spišských odchovancov (Soveľ, Chovanec, alebo nás prekvapí niekto ďalší?) v najcennejšom drese s dvojkřížom na hrudi.

K oddychu patrí korzovanie. Nedeľné kočkovanie - randenie so svojim mestom. Čo ma však mrzí je neporiadok, ktorý ostáva po sobotných akciách. Preplnené koše, i znečistené chodníky nedodávajú druhému najkrajšiemu mestu Slovenska punc kultúrnosti. Nastupuje leto a turistická sezóna si žiada pripravenosť v každom ohľade. Pretože mnoho návštevníkov posudzuje mesto práve podľa jeho čistoty.

Andrej Čpin, poslanec MsZ

spomienky na „starú“ Spišskú Novú Ves: ROMO SAPIENS

Toto rozprávanie by sa dalo nazvať aj ako rozprávka „O troch Irenkách“. A čítali by ju ustarostené mamky svojim deťom, ktoré by zaspávali pod našuchorenou perinkou s obrazom modliaceho sa anjela na Kráľovej holi. Ibaže tieto spomienky nie sú rozprávka, ale holá skutočnosť. Zavediem vás na jedno miesto v našom meste a predstavím vám ho v troch, časovo od seba odlišných polohách.

Ako to tu vyzeralo v prvom príbehu, na to si nepamätám a nie je to preto, že v mojom veku už mnoho mozgových buniek padlo na bojisku, kde od narodenia všetci zjavne prehrávame, ale preto, lebo to bolo v apríli 1423 a na Spišskom hrade vtedajší Uhorský cisár Žigmund Luxemburský podpísal listinu, ktorá oprávňovala cigánov, trvalo sa usadiť na našom území. Všetkým, ktorí ku nám prišli až z d'ale-

kej Indie, odkiaľ ich vyhánal islam, hlad a vojny a čuduj sa svete na trase Irán - Arménsko - Grécko (nepripomína vám to niečo?). Bolo ich niekoľko stoviek. Medzi nimi aj Irenka. Mala prenikavé oči, biele zuby a pri ohni na okraji dediny veštila z ruky bohatým paničkám z neďalekého hradu a podhradia. Nad kaplnkami Spišskej kalvárie neďaleko Sivej brady svietili do chladnej noci tisíciky blikotajúcich hviezd. Ako v rozprávke.

V druhom príbehu sa už spomienky na to miesto zaostrujú. Je apríl 1966 a ja sedím na lavičke, ktorá je v parčíku, oproti železničnej stanici. Niektorí ľudia tu čakajú na svoje vlaky, iní na svojich blízkych, ktorí si odskočili na vyšetrenie do susediacej nemocnice. Čakám aj ja. Na moju exkluzívnu priateľku Irenku, ktorá sa už na zédeeske odlišovala od ostatných dievčat nielen vyspelosťou tela a farbou pleti, ale najmä správaním, ktoré nás, všetkých ostatných vekových súputníkov, predbehlo vždy o niekoľko rokov. Irenka vystúpi zo Slovenskej strely (ktorá, vážení a to nie je rozprávka, pred 50-timi rokmi prekonala

trať Bratislava - Spišská Nová Ves za rovnaký čas ako dnešné ícečka), prehodí si cez plece lesklú červenú kabelku, trochu si stiahne krikľavo kvietkované šaty, prejde cez cestu a sadne si ku mne na lavičku. Cez potvorené okná Uzlového klubu Železničiar zatiahne dychovka „Cikánko ty krásna, jak měl sem t'ě rád“ a moja exkluzívna priateľka mi vylepí pusku, na ktorú sa nezabúda. Už aj preto, lebo práve ona ma, ako ôsmaka na zédeeske, na školskom výlete, práve na Spišskom hrade, naučila, tak nezabudnuteľne sa bozkávať. Ako v rozprávke.

Posledný príbeh sa odohral len pred rokom. Je teda apríl 2015, jar v plnom prúde, je potrebné poupratovať otravnú zimu, ktorá rozfúkla po cestách a chodníkoch mesta svoje zabudnuté príbehy. Oproti stanici, kde kedysi býval parčík stojí novučičký budova. Jedna z mála, ktorá sa po osemdesiatom deviatom (pravda ešte okrem Daňového úradu) v meste postavila. Sedím oproti v lahôdkach, na stole segediňák, desiatka pivo, necelé štyri eurá. Okolo žltučkej budovy Úradu práce, kde sa kaž-

dú chvíľu otvárajú a zatvárajú dvere „Sezam otvor sa“ je čulý ruch. Niekoľko, v drvinej väčšine starších ľudí, ktorí si tu zarábajú na aktívnych prácach, s lopatami, hrabľami a konvami zberajú smeti, ktoré tu pred chvíľou odhodili tí, čo v nádeji na lepšie zajtrajšky vchádzajú a vychádzajú, von a dnu, von a dnu, ako Alibaba a štyridsať zbojníkov. Tých prvých, čo pracujú, je naozaj len niekoľko. Ti druhí (a je ich väčšina) postávajú okolo, fajčia, prekrikujú sa jeden cez druhého, sem tam sa zaženú na decká, čo usopené rumážajú okolo. A potom sa jeden z nich odlepí od žltého múru tej honosnej budovy a za ním celá enkláva a razom sa lahôdky, kde som si užíval svoj segediňák, zaplnia. A len len, že stihnem zaplatiť, lebo ženy za pultom majú odrazu práce vyše hlavy a keď sa mi akurát darí vyšudrikať sa cez zaplnené dvere okolo statnej cigánky na čerstvý vzduch, začujem ešte ten typický hlas: „Irenko, te tinel deš veterňikos!“ A lahôdky pri stanici, oproti Úradu práce majú o tržbu znova postarané, lebo štát vyplatí sociálne dávky, tie sa prejedia a cez daň z podni-

kania vrátia nazad štátu. My, ekonomickí odborníci na Slovensku tomu hovoríme „kolo-beh peňazí v prírode“.

Keď ste si všimli, za tých viac, ako päťsto rokov sa toho veľa zmenilo. Tam, kde sa kedysi na koňoch a v zbroji preháňali hradní páni, neskôr na šesto-trojkách zo schôdze na schôdzu straníckí súdruhovia a dnes na bavoráckoch za kšeftami zbohatlíci a špekulanti, Irenka & company sa nezmenili. Asi ako tá Slovenská strela, či ícečko. Furt chodí rovnako rýchlo. Alebo pomaly?

8. apríl. - Medzinárodný deň Rómov.

Pri tejto príležitosti želim všetkým Irenkám & company, čo prevandrovali za viac, ako pol tisícročie Spišskou krajinou, všetko najlepšie. Bolo tu už milión receptov, ako im zo sveta urobiť rovnakú rozprávku, ako nám. A tak prikladám aj ja jeden. Jednoduchý a účinný.

Stačí, aby mali rovnaké práva i povinnosti, ako zvyšných päť miliónov obyvateľov tejto rozprávkovej krajiny v srdci Európy.

Michal Buza st.

MOJ ŽIVOT S BIG NAMES IV. - BAHRAJN (pokračovanie)

Albín Medúz, jedna z nemých „hviezd“ zoskupenia Big Names nás v minulých číslach zaujal svojim rozprávaním o vystúpeniach v Hong Kongu. Keďže mali možnosť vystupovať aj v exotickom Bahrajne, napísal pár slov aj o tejto nevšednej skúsenosti. Tu sú.

Pri porovnaní a Hong Kongom je Bahrain ľudoprázdný a „domoprázdný“.

Táto malá ostrovná monarchia (hlavný ostrov asi 15 x 30 km a niekoľko malých ostrovov) má niečo cez štvrt' milióna obyvateľov, z toho viac ako polovica žije v Manáme, hlavnom meste.

Okrem okruhu F1 v centre ostrova, si zahraničný návštevník môže prejsť starovekú pevnosť BAHRAIN FORT, zapísanú do pamiatok UNESCO, Bahrain World Trade Center - symbol ostrova - s'á dve plachty jachty, medzi ktorými sa otáčajú tri vrtule veternej elektrárne, či, Free of live - strom života niekoľko kilometrov uprostred púšte.

Určite sa vyberte aj do staršej časti hlavného mesta alebo na perifériu. Tam je iný svet, ktorý Vám cestovka neponúkne: Úzke uličky, insitne pomalované domy, na každom kroku mešita, školy striktno oddelujúce chlapcov od dievčat, tržnice s ovocím a čerstvými

rybami kde predávajú zásadne muži, nakupujúce ženy s nošami na hlavách a kaviarničky na terasách s dobrou kávou.

Prosto, Bahrain, zatiaľ, nie je turistickou krajinou, a ani to, zatiaľ, nepotrebuje: Je to krajina obchodu s ropou.

Závislosť na rope a nezávislosť na peniazoch je cítiť všade: Diaľnice, rýchlostné cesty, kruhové objazdy po celom ostrove sú perfektne upravené, miestami obohané betónovými stenami proti všadeprítomnému piesku, preplnené nepretržitým tokom aut všetkých svetových značiek. Pri cene pohonných hmot (v prepočte na eurá - 25 až 30 centov za liter) je samozrejme, že tu chodia pešo len najnižšie vrstvy pracujúcich - Indovia a Slováci.

City Centre, kde sme pracovali, je obchodné centrum všetkých väčších svetových značiek, s kinom, reštauráciami, kaviarňami a na druhom poschodí s krytou plavárňou a detským vodným rajom, ceny primerané značkám a Bahrainu.

Do práce nás vozili dve autá.

Diváci, ako všade na svete, jemne dotieraví, deti bojzlivé, mládež drzá. Často si nás nahrávali na video a rečnili niečo do obrazu, z čoho som rozumel akurát tak Alláh akbar. Pre istotu sme nijako nereagovali, zrejme to boli provokácie, lebo sklamané odchádzali. Mladé dievčatá so zahalenými vlasmi, alebo aj tvármi, chichotavé a hlavne vzdelanejšie ako muži: Predstavoval som Alberta Einsteina, v rukách som držal tabuľku s nápisom $E = mc^2$, takmer každá ma hneď spoznala, zatiaľčo mládenci si prečítali curriculum vitae na stojane vedľa a pokrčili plecami. Zjavne im Einstein nič nehovoril.

Tri prekvapenia :

1. Stretnutie so Slovenskou z Bardejova, vydatou v Bahrajne, a jej synom. Boli nesmierne radi, že si môžu poklebetiť v rodnom jazyku.
2. Nie všetky arabské ženy sú zahalené rovnako. Niektoré celé v čiernom, aj oči zahalené, tie sa s nami nefotovali. Niektoré mali

zahalené celé tváre s úzkym priezorom očí. Niektoré len vlasy a niektoré neboli zahalené nijako - športové, alebo spoločenské oblečenie. Nie je celkom pravda, že je to podľa veku, spoločenského alebo rodinného postavenia, je to naozaj zložitý systém a hlavne záleží na ochote muža ukázať svetu jednu zo svojich poloviciek.

3. Jedného dňa sa pri nás zastavila skupina mužov, celí v bielych chalátoch, aj šatky na hlavách mali biele, dobrú polhodinu nás pozorovali. Mal som dojem, že je to majiteľ nákupného centra so svojou suitou, ale člen bezpečnostnej služby mi rukami-nohami vysvetlil, že to boli nejakí vysokopostavení duchovní. Stáli a pozorovali. Vedel som, že islamské umenie nesmie zobrazovať človeka, maximálne zvieracie motívy. Je na umení živých sôch niečo proti islámu?

Keď odchádzali, ten najhlavnejší sa usmial a ukázal mi prstami krúžok - je to OK. Islam vo svojej prapodstate je tolerantná viera. Mnohí Arabi dokonca ignorujú povinnú raňajšiu modlitbu.

Taký urobil Bahrajn na mňa dojem. A aký dojem sme zanechali my? Určite dobrý, lebo po necelom mesiaci som sa mal do Bahrajnu vrátiť, žiaľ, pracovné povinnosti v divadle mi to nedovolili. Ale určite sa tam ešte vrátim. Možno na Veľkú cenu F1.

Albín Medúz

naše talenty:

Saxafonista by chcel hrať na lodiach alebo v podnikoch HUDBE SA VENUJE OD SVOJICH PRVÝCH NARODENÍN

Osemnásť ročný Tomáš Cvengroš študuje na košickom konzervatóriu saxafón. Ovláda však aj hru na klavíri, a keďže jeho otec je bubeník, vie „zamastiť“ aj

na bicích. „S hudbou som začal, keď som mal rok. Vtedy som dostal prvý klavír od rodičov,“ s úsmevom si zaspomínal Tomáš.

Mladý muzikant rozvíjal svoj talent v spišskonovoveskej základnej umeleckej škole. „Keď som mal 6 rokov, chodil som na klavír k pani učiteľke Hojnošovej,“ odvetil. Hudba ho začala naplňovať. „Je to jediná vec, ktorá po ľudstve, podľa mňa, zostane,“ doplnil.

Šikovný muzikant pokladá za svoje úspechy prvenstvá v regionálnych, či celoslovenských súťažiach. Okrem toho si zahral v štátnej filharmónii a s muzikantmi z rôznych známych kapiel.

Tomáša učí na košickom konzervatóriu hru na saxafón, pán profesor Štefan Tkáč. „Študujem klasický saxofón, ale venujem sa aj jazzu. Hodiny jazzovej improvizácie,

teórie, sluchovej analýzy a rytmu absolvujem u Jána Kopčáka. Aktuálne hrám v jazzovom ansambli konzervatória Košice, v big bande konzervatória Košice, hrám aj s kapelou Qplus,“ vymenoval. Ambiciózny Tomáš sníva o tom, že raz, sa hudbou bude živiť, no nebude to na Slovensku. „Slováci si hudbu nevážia. Väčšina mladých, ale aj starších ľudí dáva prednosť elektronickej hudbe. Je to smutné,“ vyjadril sa so sklesnutým hlasom.

Talentovaný saxafonista si chce zarobiť peniaze hrou na lodiach, alebo v podnikoch. „Chcel by som žiť v Španielsku, alebo v Kalifornii,“ dodal. V jeho plánoch mu fandiť rodičia. „Snažia sa chodiť na môj každý veľký koncert. Podporujú ma jak finančne, tak i morálne,“ povedal na záver.

-sim-

fotoreportáž:

Prišla k nám jar.

MATEJ ROBÍ V KANADE FILMÁRA

Tridsať ročný Matej Baláž žije už vyše 10 rokov v kanadskom Vancouveri. „Bolo to rozhodnutie mojej mamky a jej muža Milana - môjho nevlastného otca. Najskôr som do Kanady nechcel ísť, no dnes už nerozmýšľam nad návratom do Spišskej napriek tomu, že som v Spišskej vyrástol a mám tam množstvo rodiny. Pre mladého človeka je tu oveľa viac možností,“ rozprával sa Matej.

Šikovný mladý muž tieto možnosti využil a v Kanade si otvoril malé produkčné štúdio. „Robím krátke dokumenty, módné filmy a reklamu. Popri tom hrané krátke filmy a eventuelne snád' celovečerné filmy,“ prezradil viac o svojich pracovných schopnostiach a záľubách.

Začínajúci filmár vidí najväčší rozdiel medzi Slovenskom a Kanadou v tom, že v Kanade sa ľudia naučia mať svoj život v rukách sami. „Nerozprávam o práci v sklade a žiť v komunite Slovákov/ Poliakov. V cudzine treba žiť a zapojiť sa do ich

kultúry. Šanca, že sa z niekoho stane v severnej Amerike filmár je taká istá, ako že sa stane filmárom na Slovensku. Netreba rozprávať o tom, ako je to tu ťažké, ale treba si plniť sen a robiť čo ma baví,“ povedal. Mať na začiatku života v Kanade trápila jazyková bariéra. Dnes nielen rozpráva perfektne po anglicky, no v angličtine už aj rozmýšľa. V Kanade pracujú ľudia dlhšie než na Slovensku. „Je to aj kvôli tomu, že do práce sa tu dochádza bežne 30 až 45 minút.“

Mateja na severe Severnej Ameriky a jeho obyvateľoch najviac zaujala príroda a ich vzťah k prírode. „Ľudia si tu prírodu vážia. V našom meste máme 20 parkov, kde sa prechádzajú husi a plávajú kačky. Nie je tu zničená jedna stolička,“ vysvetlil. V Kanade sa mu páčia aj otvorenosť a tolerancia. „Utečenecký problém v Európe a protest proti utečencom je tu považovaný za extrémizmus,“ reagoval na aktuálnu tému.

Za morom mu chýba rodina, kamará-

ti, Vysoké Tatry a slovenská kuchyňa. So svojou priateľkou Dáškou z Popradu sú vegetariáni. Raz za čas si doprajú halušky s kapustou, alebo vegánsku sviečkovú. Matej si rád zamlsá na mexickej, indickej a japonskej kuchyni. Jeho obľúbeným drinkom je kvasinkové pivo.

-sim-

OCENENIE NAJÚSPEŠNEJŠÍCH ŠPORTOVCOV

16. marca sa v reprezentatívnych priestoroch spišskonovoveskej Reduty konalo za prítomnosti predstaviteľov SOV, Viliama Mjartana – predsedu Olympijského klubu Sp. Nová Ves ako i primátorov a starostov spišských obcí a miest ocenenie najúspešnejších športovcov z okresov Sp. Nová Ves, Levoča a Gelnica.

Ceremoniál sa konal pod záštitou Okresného úradu Sp. Nová Ves, Olympijského klubu Spiš a nášho mesta. Dekorovaní v kategórii jednotlivcov boli: Kristína Hudáková - floorbal, Paulína Hudáková - floorbal, Ing. Jana Zemčáková - športová strelba, Patrícia Garčárová - atletika, Miroslav Smolár - kick box, Jozef Šefčík - bežecké lyžovanie, Daniela Kamenická - zjazdové lyžovanie, Lukáš Klein - tenis, Martin Bartalský - vodné lyžovanie, Tomáš Želíkovský - plávanie. Medzi desiatimi najlepšimi mladými talentami sa ocitli: Petra Rusnáková - short track, Matej Baluch - atletika, Alexandra Taláčová - plávanie, Laura Smoľárová - motocross, Lukáš Filip - športová strelba, Júlia Ko-

šárová - športová strelba, Dominika Petková - športová strelba, Róbert Džugan - hokej, Alexander Zekucia - hokej, Zuzana Šefčíková - bežecké lyžovanie. Najúspešnejším kolektívom sa stali Futbalový klub Spišská Nová Ves - dospelí, Športový klub FBK Kométa, Hockey club Sp. Nová Ves (ženy) a Mažoretky CHEEKY GIRLS z Krompách. Nezabudlo sa ani na zaslúži-

lych funkcionárov a športovcov v kategórii Fair Play. Ocenenie získali Vladimír Šmida, Mgr. Pavol Graus, Mgr. Habasová, Mgr. Kovalčíková, Lubomír Vaic, Mgr. Ivan Chromej a Mgr. Jozef Cirbus. „Som veľmi rád, že primátori miest a starostovia obcí regiónu Spiš využili možnosť oceniť športovcov, ktorí propagujú nie len daný šport, ale i samotné mestá a obce. Tradíciu rotovania a posúvania ocenenia najlepších športovcov Spiša sa snažíme zachovať. Budúci rok sa vyhodnotenie uskutoční v Spišských Vlachoch,“ zhodnotil vydarené podujatie predseda organozačného výboru a prednosta spišskonovoveského úradu Ing. Ondrej Majerník.

Oliver Buza

„Po stabilizačnej sezóne by mala prísť progresová. Urobíme pre to maximum,“ tvrdí predseda BK Rašo Javorský

Basketbalová sezóna 2015/16 vrcholí, no extraligoví basketbalisti Sp. Novej Vsi sú už pár týždňov „bez práce“. Spišiaci totiž nepostúpili do play – off, ba čo viac, v základnej časti nevyhrali ani jeden zápas, čím vytvorili negatívny rekord ligy. Pravdou však ostáva, že Novovešťania nevstupovali do ročníka s veľkými očakávaniami. Ako sa ich podarilo (ne) naplniť, sme sa porozprávali s predsedom BK Rastislavom Javorským.

Do sezóny ste vstupovali s trma hlavnými cieľmi. Stabilizovať ekonomickú situáciu v klube, zapracovať do zostavy spišskonovoveských mladíkov, odhrať sezónu so slovenským hráčmi a zvýšiť divácky záujem. Pod'me si teda rozmeniť na drobné, čo sa podarilo a čo nie. A začneme hneď najošemetnejšou témou – peniaze.

Už pred sezónou sme avizovali, že do ročníka nejdeme s čistým stolom, no som rád, že k jeho koncu môžem konštatovať, že sme prakticky bez finančných záväzkov. Sú tam ešte nejaké nevyplatené veci, no tie riešime. Výplaty však hráčom i trénerom „pípali“ načas, dlh, s ktorým sme do sezóny vstupovali, je takmer zlikvidovaný, takže v tomto bode môžeme prehlásiť, že sme ho splnili. Určite by to však nešlo bez vynaloženého úsilia všetkých zainteresovaných, ktorým aj týmto vyslovujem veľkú vďaku. Od sponzorov, ktorí prispievajú mesačne sto eurami až po tých „veľkých“. Bez nich by to nefungovalo. A, samozrejme, nesmiem zabudnúť na mesto, ktoré sa v ťažkých časoch neotočilo klubu chrbtom. Určite to však nebola z hľadiska financií „ružová“ sezóna, no stabilizáciu máme za sebou a mal by aj v tejto oblasti logicky nasledovať progres. To však bude ťažké, nemali sme výsledky a práve výsledky a prílev peňazí sú spojenými nádobami. Som však presvedčený, že sme sponzorom ukázali, že to sa našou novou filozofiou myslíme vážne a aj tí, ktorí váhali pridať sa, videli, že robíme v prospech spišského basketbalu. Verím, že sa to odrazí v budúcich sezónach.

Vravíte, že výsledky a financie sú spojenými nádobami. Dali sa s kádrom, ktorý mal k dispozícii Dávid Demečko, dosahovať konkurencieschopné výsledky, ktoré by lákali prípadných sponzorov?

My sme vedeli už pred sezónou, že to bude ťažké a všemocne sme sa snažili tento stav odkomunikovať so spišskonovoveskou verejnosťou. Dlhú dobu sa nevedelo, či sa vôbec Spišská objaví na extraligovej mape, káder sme začali budovať, keď už ostatné tímy mali za sebou letnú prípravu, a to všetko sa logicky muselo odraziť

na výsledkoch. Vôbec nás neteší fakt, že nám v kolónke výhier svieti nula, no musíme do ďalšej sezóny preniesť pozitívne veci. Pre novoveský, a som presvedčený, že aj pre slovenský basketbal, sme objavili Maťu Majerčáka, ktorý je obrovským prísľubom do budúcnosti, nesmie však poľaviť z nastúpeného trendu. Pod košom sa výborne udomácnil Mišo Dolník. Klasických slovenských päťiek je totiž ako šafranu a sme radi, že práve Mišo sa za dôveru

odvdáčil výbornými výkonmi, ale i charakterom. Dnes už môžem prezradiť, že počas sezóny odmietol oveľa lukratívnejšie ponuky, chcel ostať na Spiši, pretože cítil, že práve v našom klube dostal šancu. A to je presne to, čo sme chceli. Objavovať a nachádzať talenty, dať im možnosť a príležitosť.

A čo ostatní hráči?

Tak najprv dokončím pozitívne hodnotenia. V extralige konečne dostal šancu a skvelo sa jej chopil Dano Lenárt, ktorý poctivým basketbalom rozvinul svoj potenciál. Na konci sezóny sa mi páčil Adam Antoni. O Vladovi Hovaňákovi sa baviť nebudeme, bol našim jednoznačným lídrom na palubovke i mimo nej, je to osobnosť nášho basketbalu a pravý vzor pre mladých. A práve pri nich by som sa chcel pristaviť. Toľko možností, ako dostali v tejto sezóne v našom klube práve mladíci, to sa už asi nezopakuje. A nie všetci sa tejto historickej príležitosti chopili. Nebudem ich menovať, v posezónnom hodnotení sme s nimi o tom hovorili, no hlavne oni si musia uvedomiť, že takéto šance nepriechádzajú často a jednoducho mi chýbala vôľa a ambícia pobiť sa o to miesto v tíme. Tá ctižiadosť z nich mala sršať, mali „hrýzť

palubovku“, no nedialo sa tak, čo nás mrzelo, lebo to hlavné - šancu - dostali. Ak bojovali a dreli, bolo to vidieť a ocenili to aj diváci, ktorí po ozaj bojovných výkonoch nemali problém po zápase zatlieskať, aj keď sa nevyhralo. No s mladými trpezlivosť mať budeme, teší ma, že takmer všetky mládežnícke tímy hrajú v rámci Slovenska o popredné priečky, čo je len potvrdením toho, že s mládežou pracovať naši tréneri vedia. **Tak a sme pri poslednom bode.**

Zvýšiť návštevnosť sa Vám nepodarilo, diváci z tribún naopak mizli.

Úprimne, veľmi ma to mrzí. Ja rozumiem tomu, že divák chce vidieť víťazstvá tých svojich a nebaví ho pozeráť, ako jeho tím dostáva 40-bodové nakladačky. O to viac si vážim tých, ktorí do haly prišli, lebo práve oni boli tými povestnými „skalnými“, ktorí neopustili klub v tých najhorších chvíľach. A neraz sa stalo, že aj po bolestivých prehrách, hlavne v závere základnej časti, kde sme už dokázali držať krok aj so silnými, dokázali oceniť úsilie pozápasovým potleskom. Sme im za to veľmi vďační a verím, že im už v ďalšej sezóne prinesieme viac radosti.

Som rád, že sme takto premostili otázku smerom k budúcej sezóne. Čo v nej môže očakávať spišskonovoveský divák?

Spolu s výkonným výborom, ktorý mimochodom pracoval v rámci svojich možností na dobrovoľnej báze, sme si vytýčili cieľ skončiť do piateho miesta. Liga sa rozšíri, bude mať 11 účastníkov, a my v nej už určite nechceme hrať druhé husle. Som rád, že hneď po sezóne náš tréner Dávid Demečko, s ktorým sme sa dohodli na ďalšej spolupráci, rozbehol akýsi

dobrovoľný kemp, aby chalani neboli bez basketbalu a zlepšovali sa. Plánujeme klasickú letnú prípravu, ktorá by mala vyvrcholiť tradičným Memoríalom Vlada Jansenčáka. Po dohode s našim mediálnym partnerom by mala dostať nový face lift aj naša hala, chceme pre potenciálnych partnerov pripraviť projekt, do ktorého budú ochotní vraziť peniaze. Pripravujeme aj prekvapenia pre fanúšikov, chceme úzko spolupracovať so školami, kde máme tiež pripravený jeden zaujímavý projekt.

Iste sa zhodneme, že tak ambiciózný plán sa s terajšou podobou kádra podaríť nespĺní. Plánujete priniesť do klubu posily?

Všetko bude závisieť od našich finančných možností, no určite sa chceme posilniť. Naši mladíci opäť dostanú možnosť zabojsť o miesto v zostave, do ktorej by sme chceli zakomponovať väčšiu kvalitu a skúsenosť. Vzhľadom k tomu, že liga stále beží, by nebolo korektné hovoriť o menách, no sme v spojení s potenciálnymi posilami a verejnosť budeme včas informovať. Určite chceme k Majerčákovi dotiahnuť na post rozohrávača hráča, pri ktorom bude Maťo herne napredovať. Problémy máme aj pod košom, k Mišovi Dolníkovi, s ktorým sme tiež predbežne dohodnuti, potrebujeme ešte jedného kvalitného pivota. O ďalšej spolupráci sme pozitívne hovorili aj s Vladom Hovaňákom, ostať by mal aj Dano Lenárt, či Adam Antoni. Určite však nevybočíme z našej filozofie. Oslovení budú prednostne slovenskí hráči, šancu opäť dostanú naši odchovanci. Možnosť angažovať cudzincov nevyklúčujem, no až potom, ako vyčerpáme všetky vyššie uvedené možnosti. Ak k tomu príde určite to nebude masové zháňanie, budeme starostlivo zvažovať kto, ako, kedy a za čo. Chceme pokračovať v tom, čo som sľúbil fanúšikom pred rokom. Po stabilizačnom ročníku progresové sezóny, ktoré opäť dúfam naplnia našu halu divákmi, ktorým chceme prinášať radosť z tohto krásneho športu. Verím, že sa to podarí a že ďalšie hodnotenie sezóny už bude v podstatne veselšom tóne. Spolu s partiou, ktorá sa všemožne snaží o to isté, pre to urobíme maximum. Oliver Buza

recepty do starej macere HRIZOTO Z ARICHOFCOCH

Toto, čo (daftere) vidzice v nadpise še odborňe vola „prešmyčka“. A žebi to pre dafterich bulo čudo až do konca, ta zakľ'a sebe ľem povjeme, že pre šiňički še stavaju aj u vas doma, napríklad, keďz sebe pri rezaňju od šiňikneš z paľca, abo še šiňikneš na šiňupke z cebul'i, abo neši akurat v kuhiňi, aľe f spalňi, bo aj tam sebe možeš dakedi šiňiknuc. No a najvejša sranda na tim šiňickim ešči je, že u nas, v Novejši sme še v žime na ľadze nešmikaľ'i, aľe čuzgaľ'i a tak možeme s hardoscu povedzec, že to ci čitace v nadpise neje prešmička, aľe prečuzgačka.

Co na to čudo potrebujeme?

dva harence, karkovičku, rižu, cebuľu, šmaľec, olej, soľ, želeňu petrušku, sladku červenu papriku, vegetu a kvašne nakladane hubki

Jak to čudo robime?

Daftere už začínaju mac šajnu, co to budze, ostatne naj ľem varja podľa receptu a pomali še im rozšveci. Začňeme v peršim harencu. Rozpaľime šmaľec, pridame na hrubo nakrajanu cebuľu, jak začňe hñednuc ta aj na kuski narezanu karkovičku, pošoľime, počekame kim mesko pušči šiňavičku, podľaejeme z vodu, pridame mľetu červenu papriku, zakrijeme z dekl'om a ñehame, naj še duši. Kemu še ešči ñerozšvecilo, naj zapal'i lampu, bo dñeška už mame na Slovensku take žjarovečki, co aňi ñežeru prud, ta že už bi še zdalo, že aj u nas nastanu ľepše časi. Aľe kapitalisticke špekulanci ci aj tak prejdu cez rozum. Vihlašja žjarofku za „LED P45 BULB“, šturja do kategorije A+, stoji pejc razi vecej a peñeži maju nazad vo svojim kešeňku.

Ešči, že mesko pod dekl'om ñešpekuluje, pomalučki mekñe a tak možeme v druhim harencu pripravic rižu. Na spodek naľejeme kuščičko oleja, nasipeme rižu, pomješame a keďz lapi perskac, vľejeme keďz kus ta dvakrat teľo vodi, pošoľime, pridame narezanu žefenu petrušku a varime pomali, kim riža ñevipije vodu a na verhu še vam začnu robic bublinki, jak v kupeľu z blata v Trenčanskich Ľeplicoch. Odstavime, zakrijeme a ľeple ñehame dojsc. Aj karkovička zakľ'a zmekla, bo to je zo šiňiňi to najspolahlivejše mesko a tak možeme pristupic ku finalnej fazi vareňja. Udušenu karkovičku pridame do riži, poradñe premješame, dohucime z vegetu a šturime do ruri na petnas minuti pri stopejdzetať stupňoch zapekac.

A to je aj čas vipnuc lampu, bo teraz še už šiňickim rozšvecilo, že to jedlo, co še zapeka v rure ñe je nič inakše, jak rizoto a keďz prečuzgačku vracime na mesco, ta jedlo še budze volac Rizoto z Harichovcoch, bo recept je od mami našej kamaratki, za fteru zme furt hodzili z Novejši cez Blamont. Za kamaratku, bo zme buli zamilovane a za jej mamu, bo zme buli hladne. A aj jedno, aj druhe zme buli skoro furt.

Boženkina mama podavala k rizotu aj bars dobre nakladane kvašne hubki, co vibrala z ľľašički, premila z vodu, zrobila novi kvašni naľeľe a na verch narezala ostru cebuľu. Jedneho dña nas aľe zaľubenosc prešla, ta zme na ostatni raz, co zme u ñich buli, totu kvašugu aňi ñejedli, bo istota je istota. Ľet horšej kombinacije jak sklamana frajerka, jej nasrata macer a hubi, co ši ñenazbiral ti sam..

Bo jak hvari klasik:

NEPRIŠAHAJ ŇIGDAJ NA LASKU ŇEKOŇEČNU
CO JAK JUTRE STRETŇEŠ DAJAKU NOVU SLEČNU

Michal Buza st.

ČREPINKY ZO SPIŠSKONOVESKÝCH ARÉN

Hokej

Dlhé roky boli hokejové Osy najúspešnejším športovým klubom na Spiši. V tomto roku museli prenechať žezlo florbalistkám, no bez medaile neostali. Po hladkom víťazstve nad poľskou Krynicou 3 : 0 na zápasy tak riaditeľka HC Osy Sp.Nová Ves mohla pokojne konštatovať. „Sezóna 2015-2016 bola pre náš klub zložitá z viacerých dôvodov. Prakticky celú sezónu sme sa trápili s nedostatkom dievčat, pravidelne sme nastupovali na zápasy s minimálnym počtom hráčok. Veľký vplyv na vývoj sezóny mali zmeny vo vedení nášho klubu a v neposlednom rade i zmeny vo vedení 1. ligy žien. Napriek tomu sme s výsledkom spokojní, keďže pred sezónou bolo našim cieľom hlavne postúpiť do play-off, čo sme zvládli a sezónu sme zavŕšili víťazstvom, i keď „len“ v bojoch o tretie miesto. Veľká vďaka patrí všetkým hráčkam, ktoré si často museli siahnuť až na dno svojich síl, trénerovi, všetkým, ktorí sa podieľali na fungovaní klubu a samozrejme sponzorom a ľuďom, ktorí nás počas sezóny podporovali. V budúcej a v ďalších sezónach máme ambície vrátiť sa do bojov o majstra republiky, no stále čakáme ako nás finančne ovplyvní nový zákon o športe, keďže zháňanie peňazí na fungovanie hokejového družstva je veľmi náročné a u žien je to myslím ešte zložitejšie. Čo sa týka počtu hráčok, tak kroky ktoré momentálne robíme a projekty ktoré chceme zrealizovať by mali priniesť svoje ovocie, no zásadné zmeny bude zrejme vidno až o pár sezón. Určite však urobíme všetko preto, aby sme mohli čo najlepšie reprezentovať naše mesto a aby sme našim fanúšikom prinášali hokejové zážitky a výsledky za ktoré na nás budú hrdí“, zhodnotila Martina Muchová.

Atletika

Halová atletická sezóna vrcholí a slovenská atletická smotánka si zmerala sily v rôznych kategóriách v bratislavskej hale Elán, kde sa konali Majstrovstvá SR. Nás teší, že sa v nich nestratili ani spišskonovoveskí atléti a ako si počinali nám zvestoval tréner TJ Tatran Sp.Nová Ves Ľubomír Gargula. „To čo výkony našich atlétov na začiatku zimy predznamovali, sa v Bratislavskej hale Elán naplnilo. Na MSR starších žiakov a MSR juniorov išli zverenci TJ Tatran SNV s predsavzatím umiestniť sa v top desiatke, no nereálne neboli ani medailové ambície. Ako prví zasiahli do pretekania starší žiaci. Natália Gyomraiová v disciplíne 60 m prekážky postúpila do finále s najlepším časom ako najväčšia favoritka. Vo finále, ale na medailu nedosiahla vďaka športovej smole, keď po páde súperky pred druhou prekážkou sa jej naša pretekárka nestihla vyhnúť a rotáciu tela už neustala. Nakoniec obsadila 7.miesto. Pád a odreniny ovplyvnili jej výkon v ďalších disciplínach v ktorých nastúpila so sebazaprením. V behu na 300 m obsadila 7.miesto a v skoku do výšky nepopulárne štvrté so zhodným výkonom ako tretia v poradí. Ďalšia reprezentantka Klaudia Hanzelyová skončila po vynikajúcom výkone a s novým osobným rekordom piata v behu na 800 m. Dominik Melega obsadil zhodne 9. miesto v skoku do výšky ako aj v behu 60 m cez prekážky. Medaila síce neprišla, ale náročný cieľ umiestniť sa do 10. miesta splnili všetci. MSR juniorov začala naša najväčšia hviezda, ešte len dorastenka, Patrícia Garčarová rozbehmi na 60 m. S obrovskou ľahkosťou postúpila do finále s najlepším časom a zároveň novým osobným maximom

7, 84 s. Vo finále svoj výkon z rozbehu ešte vylepšila o ďalších 6 stotín a časom 7,78 s nenechala nikoho v hale na pochybách kto je šprintérskou kráľovnou v oboch kategóriách, čo potvrdila aj v druhom najkratšom šprinte v behu na 200 m, kde si tiež vylepšila svoje osobné halové maximum na 25,33 s a zaslúžene si odniesla aj z tejto disciplíny zlato. Ďalší víkend v Bratislavskej hale Elán patril dospelým. Na tieto preteky vycestovala z nášho klubu dorastenka Patrícia Garčarová, účastníčka MS v Kolumbii. Cieľ dostať sa medzi ženami do finále nakoniec splnila a na „šesťdesiatke“ obsadila vynikajúce 5. miesto. V behu na 200 m sa náš atletický poklad ukázal v najkrajšom svetle. Výkonom 25,15 s ako prvá slovenská atlétka splnila limit Európskej Atletickej Federácie na Majstrovstvá Európy do 17 rokov v Tbilisi a získala prvú veľkú seniorskú medailu bronzového lesku. Posledný víkend MSR v Bratislavskej hale Elán 5.3.2016 patril viacbojom starších žiakov a 6.3.2016 MSR dorastencov. Natália Gyomraiová si vynahradiť všetky boľáčky a už v prvej disciplíne viacboja v behu na 60 m prekážok ukázala kto je najlepší na Slovensku a suverénne dominovala. V skoku do výšky dokázala vyrovnáť svoje osobné maximum 150 cm, ani tu nenašla premožiteľku a po dvoch disciplínach viedla. S veľkým očakávaním sme sledovali jej najslabšiu disciplínu - vrh guľou. V nej si Natália tiež urobila osobný rekord a na svoje konkurentky veľa nestratila. Vo štvrtjej disciplíne, skoku do diaľky, si udržala minimálne vedenie a pred poslednou, ktorou bol beh na 800 m to už vrelo aj medzi prenasledovateľkami. Natália si však aj v tejto disciplíne vylepšila svoje osobné maximum o 13 sekúnd a uhájila líderskú pozíciu, čím si zaslúžene vybojovala titul Majsterky Slovenska v hale vo viacboji. Už na druhý deň MSR dorastu začala Natália obrovským prekvapením a v behu na 60 m prekážok medzi o 2 až 3 roky staršími dievčatami obsadila bronzovú medailu v novom osobnom maxime - 9,51 s. Patrícia Garčarová vybojovala v behu na 60 m „povinné“ už tretie zlato v halovej sezóne s jej druhým najlepším časom

7,80 s. Jej tréningová kolegyňa Luciána Jenčaková si vylepšila svoje osobné maximum v behu a získala 15.priečku. Klaudia Hanzelyová na hladkej osemstovke skončila piata v novom „osobáku“ 2:36,27. Naša „zlatá“ Patrícia na 200 m po veľmi zlom štarte prehrala o pár centimetrov a skončila „až“ druhá. Svoju nespokojnosť okomentovala, že si to vynahradiť v štafete na 4x 200 m. Naša štafeta zložená z dvoch dorastenciek Patricii Garčarovej a Luciány Jenčakovej a dvoch starších žiačok Natálii Gyomraiovej a Klaudie Hanzelyovej skončila po heroickom výkone napokon bronzová a vybojovala jedinú kolektívnu medailu, ktorá však bola pozitívnym šokom a zavŕšila fantastické vystúpenia Spiššiacok na Majstrovstvách Slovenska.“

Florbal

Ako sme už spomínali vyššie, nekorunovanými vládkyňami kolektívnych športov v našom meste sa stali florbalistky FbK Kométa Spišská Nová Ves. Dievčatá vedené trénerom Jozefom Gregom sa stali víťazkami základnej časti a cez Kysucké Nové Mesto a Prešov sa prebili až do samotného finále. V ňom napokon podľahli Pruskému 1 : 3 na zápasy, keď nezvládli pred slušne zaplnenou športovou halou hlavne prvý zápas (4 : 7). V tom druhom zvíťazili 8 : 7 a za stavu 1 : 1 cestovali na Považie s ambíciou vrátiť sa na rozhodujúci zápas (play – off sa hralo na tri víťazné zápasy) do svojej športovej haly. Ostalo však len pri želaní, Spiššiaci prehrali tesne 3 : 4

a 2 : 3 a napokon si vybojovali fantastické strieborné medaile. O striebornej púti sympatických „komet“ vás budeme podrobnejšie informovať v ďalšom čísle Spišského Patriota.

Karate

Skvelú reklamu robia nášmu mestu aj karatisti KK IGLOW Spišská Nová Ves. Mladí vyznavači tohto športu sa zúčastnili na prestížnej GRAND PRIX SLOVAKIA, ktorá písala už svoju 36 kapitolu. Súťaže sa zúčastnilo 147 oddielov zo 17 štátov a Spiššiaci so ziskom 5 zlatých, 3 strieborných a dvoch bronzových medailí obsadili celkovo skvelé tretie miesto. Zo zlata sa tešili Zoja Zimnikovalová (KUMITE 12 – 13r. 50 kg), Dominik Antoš (KUMITE 6 – 7 r. 30 kg), Maroš Janovčík (KUMITE 12 - 13 r. 55 kg), Michal Gažo (KUMITE 14 – 15 r. 70 kg) a Dominik Imrich (KUMITE seniori +21 60 kg). Striebro brali Šimon Javorský a dvakrát Dominik Imrich a bronz visel na krku Zuzke Čerňickej a Zoji Zimnikovalovej. Tým sa však marcová medailová žatva mladých spišských karatistov zďaleka neskončila. V 2. kole Slovenského pohára v Košiciach brali Spiššiaci 7 zlatých a 4 bronzové a KK IGLOW bodoval aj na Majstrovstvách Tatranskej únie (TAUK) detí a žiakov a zároveň i v 2. kole TAUK ml.dorastencov a juniorov v Kežmarku. V súčte všetkých disciplín obsadili Spiššiaci 2.miesto keď spod Tatier vydolovali 17 zlatých, 9 strieborných a 9 bronzových kovov.

Oliver Buza

Lyžiarsky Svetový pohár zavítal na Slovensko...

dokončenie zo str. 8

Veronike vyšlo. Bol to nepredstavitel'ny tlak zo všetkých strán. Nik si nič iné ako beďiu nepripúšťal, a to bolo ohromne náročné. Za tie roky sme sa však naučili toto všetko eliminovať a sme radi, že to napokon takto vypálilo. Prešiel som s Veronikou kus lyžiarskeho sveta a môžem zodpovedne vyhlásiť, že atmosféra, ktorá tu vládla sa dá porovnať s tým, čo Rakúšania vedú urobiť v slávnom mužskom slalome v Schladmingu. Organizátori urobili kus roboty, do povedomia sa zapísali perfektne,“ hodnotí Veronikin otec a tréner v jednej osobe Timotej Zuzula. Jeho dcéru si môžeme naplno vychutnať na tlačovej konferencii. A to, že Veronika Velez – Zuzulová si za tie roky vybudovala v lyžiarskej rodine

úctu a rešpekt deklaruje aj vystúpenie suverénnej víťazky jasnianskeho slalomu a megahviezdy lyžiarskeho sveta Mikaely Shiffrinovej. Tá na otázku ako videla dnešné preteky, len stroho konštatuje: „Som spokojná so svojím výkonom. Milo ma prekvapila úroveň tohto podujatia, atmosféra i organizátori boli skvelí, no teraz sústreďte svoju pozornosť na Veroniku. Je to jej deň, bol to jej závod,“ uznanlivo pokynula smerom k nášmu lyžiarskemu klenotu. „Som nesmierne šťastná, že som si vybojovala pódium. Nebolo to ľahké, ten tlak bol obrovský. Nikde sa mi nestalo, aby som fanúšikov počula už v štartovacích boxoch, tento krát bol ten rev neprehľadnuteľný. Navyše mi pred jazdou začal nepríjemne fúkať vietor, v prvom

kole husto snežilo, no som šťastná, že som dnes všetky živly skrotila a skončila bronzová. Po všetkých tých rokoch bolo toto domáce podujatie pre mňa veľkým zadostučiním a ja som hrdá na všetkých tých skvelých ľudí, ktorí tu dnes boli. Takmer nikde na svete sa nestáva, aby ľudia fandili aj „cudzím“ lyžiarkam, tu sa hukotu dočkala každá jedna, baby to v cieľi nesmierne prekvapilo a povzbudilo,“ hodnotí vydarený diel Svetového pohára druhá žena slalomovej edície ročníka 2015/16. Keď schádzame lanovkou do srdca Jasnej, jej najsledovanejšia časť Luková už postupne osirieva. Dolu sa ešte dopredávajú posledné kusy suvenírov, spokojní fanúšikovia pokojne čakajú na shuttlebusy a my sme v ľudskom mra-

venisku opäť narazili na Petra so spišským transparentom. „Som nesmierne hrdý na to, že Slovensko si urobilo takúto skvelú reklamu. Je to len dôkaz toho, že tu žijú šikovní ľudia, ktorí vedú robiť svoje remeslo. Pevne verím, že tu nie som na podujatí takéhoto rángu posledný krát. Mal som to šťastie a podarilo sa mi získať podpis od Nastasie Noenovej. A tá mi na rozlúčku povedala Au revoir...“ A nám sa v tejto súvislosti ihneď vynára momentka ešte „hore z kopca“. Šéf ženských pretekov Svetového pohára Atle Skaardal na rozlúčku poďakoval organizátorom za predvedenú robotu a do vysielateľky povedal. „Ďakujeme Jasná, vidíme sa nabudúce!“

Oliver Buza

Lyžiarsky Svetový pohár zavítal na Slovensko po tridsiatich rokoch a Spišský Patriot bol pri tom

Nestáva sa príliš často, aby sme Vás v našom mesačníku informovali o akcii, kde „Spišská“ nemá žiadne zastúpenie. Pokiaľ nás pamät' neklame, stalo sa to len raz, keď sme priniesli reportáž o zelenom vyčíňaní Petra Sagana na oslave storočnice cyklistickej „starej dámy“. Na začiatku marca sa však „tu za humnom“ v lyžiarskom stredisku Jasná konal po 30 rokoch Svetový pohár v zjazdovom lyžovaní. Spišský Patriot získal akreditáciu, a to sme si spolu s desiatkami ďalších Spišiakov nemohli nechať ujsť.

Píše sa 6. marec 2016, v kalendári svieti nedeľa. Vystupujeme na zbernom parkovisku neďaleko Liptovského Mikuláša. Víta nás „usmoklená“ Demänovská dolina, dážd' bičuje riavy fanúšikov, ktorí sa poslušne presúvajú k pripravenej kyvadlovej doprave. Po zhruba desaťminútovom stúpaní k najvyčytanejšiemu lyžiarskemu stredisku na Slovensku sa skupenstvo vody mení a dážd' prechádza do snehovej chumelice. Akoby si bohovia Nízkych Tatier po veternej sobote, pre ktorú boli organizátori nútení presunúť obrovský slalom, zamysleli, že tým obyčajným ľuďkom pod majestátnym Chopkom ukážu, ako v skutočnosti vyzerá zima na slovenských horách. Ani ich hnev však neodradil tisíce nadšencov, ktorí sa po „Bielej púti“ pomaly šnú hore kopcom k pripraveným tribúnam, kde atmosféru už „špičkuje“ špičkový moderátor Slavo Jurko. Do začiatku 1. kola ostáva ešte hodina, no hlavná modrá tribúna už praská vo švíkoch a pekelné rýchlo sa plní aj tá biela. Hore svahom sa ženú decibely hudby, operný spevák Martin Malachovský spolu s desaťtisícovým davom spieva zimomriavkovú slovenskú hymnu. Symbolicky sa nad Tatrou stále blýska, sneženie naberá silu ozajstnej búrky, stovky dobrovoľníkov na lyžiach a s lopatami pracujú na trati ako veľičky, všetci netrepežlivo očakávajú štart 1. kola. To sa presne o pol jedenástej začína. S náročnou traťou sa postupne stotočne bývajú všetky ženské slalomárske hviezdy. Dole v cieľi je už Holdenerová, Noensová, Strachová,

Loesethová či suverénka Shiffriňová. A keď sa s číslom sedem na mamutej obrazovke objaví v štartovom boxe aj naša slalomová kráľovná Veronika Velez – Zuzulová, dolina pod Chopkom sa otriasa v základoch. Sedemtisícový dav ženie našu reprezentantku dole svahom, jej tanec medzi hustými brámkami je pôvabný a nakoniec je z toho fantastické druhé miesto. Ľudia na tribúnach spievajú, tancujú, v nejedných očiach sa zaleskne slzička radosti a hrdosti. A to máme na štarte s číslom 14 ešte aj tohorodnú slovenskú kométku Petru Vlhovú, ktorá preteká dokonca na domácom kopci. Aj ona predvádza za burácania správne nabudeného davu skvelý výkon a po prvom kole je pohľad na výsledkovú listinu priam snový. Velez – Zuzulová je druhá, Vlhovej patrí tretia priečka. „Veľmi náročné prvé kolo, ktoré robilo problém hlavne dĺžkou i netypickým postavením bránok. Som rada, že som to zvládla, v tomto počasí to určite jednoduché nebolo. Atmosféra je tu neskutočná, plní sa mi sen, po tomto som celú moju kariéru túžila,“ hodnotí v mix zóne naša dlhoročná slalomová jednotka. Vlhová je ešte stručnejšia. „Ťažké kolo, to sneženie bolo nepríjemné, ale podmienky máme na trati všetky rovnaké. Hore som bola opatrná, dole som to pustila a je z toho výborné tretie miesto,“ konštatujú slovenské želičky v ohni a odchádzajú koncentrovať sa na druhé dejstvo. To začína až o pol druhej, a tak sa vyberáme do zabávajúceho sa davu sondovať, ako sa fanúšikom páči svetové podujatie, ktoré si po dlhých rokoch

našlo cestu pod kamenné tatranské mohykány. V početnom mixe tváří, rôznych vlajočiek, či transparentov sa vyníma aj zasněžený slogan „Spiš drží palce slovenským kráskam“, a tak nás zaujíma, čo primálo Spišiakov prísť na Svetový pohár. „Ja som aktívny lyžiar a toto podujatie som si nemohol nechať ujsť. Musím uznať, že to tu organizátori zvládli na výbornú, atmosféra je úchvatná a baby šli v prvom kole parádne. Vyzeráme síce ako snehuliaci, no neľutujeme ani sekundu a veľmi sa tešíme na druhé kolo,“ konštatuje Novovešťan Peter. My sa následne presúvame do skvelo vybaveného presscentra. Cestou neodoláme miestnej ponuke čaju s rumom, ktorý nás na chvíľu vrátil pevne na slovenskú zem. Za dve zafarbené horúce vody a jeden rum si prevádzkar bez ostychu pýta osem a pol eura a len nás utvrdzuje v tom, že Slováci sa cestovnému ruchu aj v takom lyžiarskom raji, akým Jasná nepochybne je, ešte musia priučiť. V „pressku“ to vyzerá ako vo veľkom úli a sušiami zároveň. Sadáme si vedľa dlhoročného redaktora agentúry SITA, tiež Spišiaka, Daniela Šargu, pre ktorého to vonkoncom nie je prvý lyžiarsky „sveťák“, a tak môže Jasnú porovnať s vychytenými alpskými strediskami. „Svetový pohár v Jasnej? Pred 10 rokmi utopia, pred piatimi pekná myšlienka a pred pár dňami už zhmotnená realita. Aj sme sa trochu strachovali, ako dopadne prvá ostrá alpská konfrontácia na Slovensku po 30 rokoch, ale obavy boli zbytočné. Jasná možno nemala organizačné skúsenosti, ale nechýbalo jej odhodlanie zanietenej ľudí a vzala si aj pozitívne príklady zo zahraničia. Doprava, ubytovanie a celková starostlivosť o pretekárky, to všetko bolo na vysokej úrovni. K tomu treba pridať výraznú spoločenskú stránku ako bonus pre fanúšikov - koncerty hudobných skupín, verejné žrebovanie čísel, či stretnutia s verejne známymi ľuďmi. Bol to aj Svetový pohár krátkych vzdialeností, čo vo svete rozhodne nie je pravidlo. Hlavná slovenská protagonistka Veronika Velez-Zuzulová vravela, že počas pobytu v Jasnej nepotrebovala auto, stačili jej lanovky a lyže. Jej kamarátkam z francúzskeho

tímu sa zasa páčila slovenská príroda. Napríklad aj taká maličkosť, že cestu Demänovskou dolinou lemovali stromy, a nie nezaujímavá vyprahnutá krajina,“ pridáva zaujímavý postreh spišskonovoveský novinársky svetobežník.

To sa už hodiny nezadržateľne blížila k pol druhej a my opäť trielime do cieľového priestoru. Aj bohovia nad Chopkom a Ďumbierom podľahli atmosfére a ako keby chceli na vlastné oči vidieť, čo sa v ich dolinách bude diať. Prestáva snežiť, spoza hustých mrakov dokonca vykúka slnko a druhé kolo sa môže začať. Keďže v svetových pohároch sa druhá runda jazdí v opačnom poradí, naše dievčatá idú až v jej úplnom závere. Peťa Vlhová napokon neodoláva drvivému psychickému tlaku a po priehybskej chybe končí napokon deviata. „Asi som až

Petra Vlhová

Veronika Velez-Zuzulová

priveľmi chcela. Už od začiatku som nechytala rytmus, čo vyústilo do tej chyby, s ktorou sa už nič urobiť nedalo. Som však pyšná na fanúšikov, tí nám pripravili neopakovateľný zážitok,“ skonštatovala po príchode do cieľa viditeľne „smutná princezná“. O to viac sa oči i nádeje slovenských fanúšikov upínajú na kráľovnú Veroniku a tá ich ne-

sklame. V ohlušujúcej atmosfére svoj slalom, napriek vetru, ktorý sa akoby naschvál zdvihol len pri jej jazde, zvláda a napokon sa v Jasnej stavia na bronzový stupienok. V mix zóne sa na ňu vrhajú „všetky televízie sveta“, no my lovíme nemenej slávnú postavu z Veronikinho tímu. „Som strašne šťastný, že to dnes pokračovanie na str. 7

inzercia

Audi FIS Ski World Cup

www.vippokerpro.sk

Príďte si skúsiť zahrať pokrové turnaje úplne ZADARMO

4 go Games VIP 4 go Games

VIP POKER PRO

Výhry v turnajoch každý mesiac viac ako 20 000€

Duklianska 708, 052 01 Spišská Nová Ves